

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2974/2017
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић, адвокат из ..., против тужене ББ, са седиштем у ..., као правног следбеника „ВВ“ АД, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Јован Дотлић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 739/17 од 20.07.2017. године, у седници одржаној 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 739/17 од 20.07.2017. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 739/17 од 20.07.2017. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 41483/13 од 11.02.2016. године, ставом првим изреке делимично је усвојен захтев тужиоца и утврђено да су одредбе из члана 3. став 1, члана 3. став 2. алинеја 4. и члана 3. став 4. и члана 4. став 2. уговора о стамбеном кредиту од 12.05.2008. године ништаве и обавезана је тужена да тужиоцу врати плаћено по основу курсних разлика по ништавој одредби са затезном каматом од уплате сваког ануитета до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца у делу у коме је тражио враћање више плаћеног по ништавој одредби о променљивој каматној стопи. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 90.562,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 739/17 од 20.07.2017. године, ставом првим изреке одбијена је, као неоснована, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побјигити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизији, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, с обзиром да се у овом случају ради о парници ради утврђења ништавости одредби уговора о кредиту које се односе на политику примене променљиве каматне стопе на основу пословне политике банке и одредби уговора које се односе на политику примене различитог курса за обавезе банке од курса који се односи на обавезе корисника кредита, као и обавеза тужене да тужиоцу врати плаћено по основу курсних разлика по ништавој одредби са затезном каматом од уплате сваког ануитета до исплате, а у којој парници је одлучено у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, то не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у став првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.11.2013. године. Вредност предмета спора, наведена у уводу првостепене пресуде је 286.571,04 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, од 114,1122 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 2.511,20 евра.

Имајући у виду да вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић